

เกิดเป็นพี่สาวตัวร้าย มันช่างทรमानเสียจริง!

악당의 누나는 오늘도 고통받고

3

Ellianyang

เขียน

อวาวอล

แปล

115014 ด็องรากรีนพีส์

เกิดเป็นพี่สาวตัวร้ายมันช่างทรมานเสียจริง! 3

약당의 누나는 오늘도 고통받고

PEONY

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks @PeonyPublishing

약당의 누나는 오늘도 고통받고

Lydia's Great Escape

Copyright © Ellianyang, 2018

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by KW BOOKS, Korea.

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with KW BOOKS through IP PRIME, Bucheon, Korea.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ได้รับอนุญาตนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7680-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อออาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ บุญยพร มีแสง • บรรณาธิการต้นฉบับ สุชาดา งามวัฒนจินดา

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด

ออกแบบบุรุษเล่ม สกล ปานกลินพูน, จิรณิพย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ปิณณิกา, วรรณพร อาสนวิทยา

คำแนะนำนักพิมพ์

ในที่สุดโอกาสในการหนีของลิเดียก็มาถึงแล้ว เมื่อเอสซี่ต้องเดินทางลงใต้เพื่อไปปราบปรามสัตว์ประหลาด แต่แผนเดิมของเธอคือการหนีลงใต้ ดังนั้นเธอจึงต้องเปลี่ยนแผนเป็นหนีไปทางตะวันตกแทน

นี่เป็น ‘ครั้งสุดท้าย’ แล้วที่จะได้เห็นเอสซี่ น้องชายสุดที่รักของเธอ เพราะลิเดียตัดสินใจแล้วว่าหนีไปจากคฤหาสน์ที่เต็มไปด้วยความทรงจำของทั้งคู่ แต่ถึงอย่างไรเธอก็เป็นถึงคุณหนูแห่งตระกูลดยุก ดังนั้นการหนีไปย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย

สุดท้ายแล้วลิเดียจะหนีสำเร็จหรือไม่ แล้วเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป พลิกหน้ากระดาษไปอ่านใน *เกิดเป็นพี่สาวตัวร้ายมันช่างยาวนาน* เสียจริง! เล่ม 3 กันเลยค่า

PEONY

บทที่ 10

สิ่งที่เลวร้ายที่สุดกับสิ่งที่ถูกลองมา (2)

“ฝ่าบาทพะยะค่ะ”

ผู้หญิงที่กำลังมองดูภาพแขวนอยู่ตรงทางเดินหันหน้ามาตามเสียงเรียก

เธอมีผมสีแดงสดยาวสลวยชวนให้หลงใหล และมีดวงตาสีเหลืองอำพันดุจดั่งอัญมณี

ใบหน้าของเธองดงามราวกับภาพวาด หากไม่ใช่เพราะริ้วรอยเล็กๆ รอบดวงตาก็คงเดาอายุได้ยาก ดวงตาของเธอเรียวเล็กและเชิดขึ้นทำให้ใบหน้างดงามนั้นดูเย็นชาราวกับน้ำแข็ง

“มีอะไร”

ชายคนหนึ่งคุกเข่าต่อหน้าเธอและยื่นจดหมายให้อย่างสุภาพ

“นี่เป็นเรื่องเร่งด่วนที่ต้องรีบรายงานพระองค์พะยะค่ะ”

หญิงคนนั้นหยิบจดหมายขึ้นมาเปิดอ่านดู ก่อนจะขยำกระดากในมือทิ้งอย่างไม่ไยดี

“นี่คือสิ่งที่บาร์อนนอร์สมี สายลับที่แฝงตัวอยู่ในจักรวรรดิพบ และรายงานด่วนมาพะยะค่ะ มีความเป็นไปได้สูงมากที่จะเป็นเรื่องจริงพะยะค่ะ”

“...เป็นไปได้ไหมที่จะเป็นแค่คนที่คล้ายกับนาง”

“ไม่เพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น แต่อายุยังเท่ากันอีกด้วย
พะยะค่ะ”

ผู้หญิงคนนั้นเงยไป ชายคนนั้นเฝ้ารออย่างอดทนก่อนจะเอ่ยถาม
อย่างระมัดระวัง

“กระหม่อมหาสายลับไปสืบตีไ้หมพะยะค่ะ ถ้าสืบจากคนในตระกูล
ดยุกโดยตรงน่าจะแน่นอนกว่า...”

“ไม่ต้อง”

เธอบอกปิดคำพูดของชายคนนั้นก่อนจะแบมือออก จดหมายที่
ยังอยู่ร่วงลงมา

“ก่อนหน้านี้ก็รู้สึกแปลก ๆ มาตลอดว่าทำไมถึงเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น
ในอาณาจักรอยู่เรื่อย ที่แท้ก็เพราะอย่างนี่เอง”

“...”

“ในเมื่อสิ่งที่ควรตายไปแล้วยังมีชีวิตอยู่ดีและเดินเตร็ดเตร่
อยู่ข้างนอก อาณาจักรเราก็ต้องเผชิญกับหายนะ”

ผู้หญิงคนนั้นเลิกคิ้วขึ้น รอยยิ้มแสนเย็นชาประดับเพิ่มบนใบหน้า
ที่ไร้ซึ่งความรู้สึก

“หัวหน้านางกำนัลหลอกข้า ตอนนี้อยู่เข้าใจแล้ว ที่นางลาออก
จากวังเหมือนกำลังหนีก็เพราะเรื่องนี้เอง”

“...”

“นางกำนัลคนนั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่”

“ตอนนี้ไม่ทราบเบาะแสของนาง แต่เชื่อว่านางน่าจะตายไปแล้ว
พะยะค่ะ”

“น่าขันเสียจริงที่นางยอมตายแทนคนที่สมควรตาย โง่งานี่น่ะ”

ผู้หญิงคนนั้นเยาะเย้ยคนตายอย่างเย็นชาและออกคำสั่งต่อ

“อย่ามัวเสียเวลาเปล่า จงใช้ทุกวิถีทางที่มีเพื่อฆ่ามัน แล้วคราวนี้
ก็เอาหัว ‘ตัวจริง’ มาไว้ตรงหน้าข้าให้ได้ละ”

“พะยะค่ะ”

“เสด็จแม่!”

ทันใดนั้นประตูฝั่งโถงทางเดินก็เปิดออก หญิงสาวซึ่งสวมชุด
สีเหลืองสดใสที่ดูเหมือนจะอยู่ในวัยยี่สิบต้น ๆ วิ่งเข้ามาถอดเธอ

“พระองค์ชอบดูภาพวาดหรือเพคะ น้ำชาจะเป็นหมดแล้วนะเพคะ”

“เจ้ารออยู่เหรือ ขอโทษนะ”

ใบหน้าเย็นชาพร้อมกับน้ำแข็งของผู้หญิงคนนั้นอ่อนโยนลงเป็น
ครั้งแรก เธอมองหญิงสาวที่ดูเหมือนเธอทุกประการอย่างอ่อนโยน ใน
ไม่ช้าหญิงสาวที่บ่งบงออยู่ในอ้อมแขนก็หันไปเห็นชายคนนั้น

“โอ๊ะ ลุงก็อยู่ด้วยเหรือคะ”

“ต้องเรียกว่าท่านลุง ไม่ใช่แค่ลุงสิ”

ผู้หญิงคนนั้นดำหนิ แต่น้ำเสียงของเธออ่อนโยนมาก หญิงสาว
ผู้มีผมสีแดงซึ่งได้รับสืบทอดมาจากผู้หญิงคนนั้นยิ้มอย่างสดใส

“ต่อไปข้าจะระมัดระวังค่ะ ขอโทษนะค่ะ”

“กระหม่อมไม่ถือสาเหรือพะยะค่ะ เจ้าหญิงไม่ต้องใส่พระทัยเหรือ
จะทรงเรียกระหม่อมว่าอะไรก็ตามแต่ประสงค์เถอะพะยะค่ะ”

“ท่านมาร์ควิสทำให้เด็กคนนี้นิสัยเสียมากขึ้นเรื่อย ๆ”

“เสด็จแม่ พระองค์เกลียดข้าอย่างนั้นหรือเพคะ”

หญิงสาวเงยหน้ามองพร้อมกะพริบตาสีเหลืองอำพัน เมื่อเห็น
แบบนั้น ผู้หญิงคนนั้นก็หัวเราะออกมาพร้อมกับว่าเธอไม่สามารถใจแข็ง
กับลูกสาวได้

“เจ้าถามคำถามโดยที่รู้คำตอบอยู่แล้วนี่ จริงๆ เลย เจ้าหน้าเหมือน
ใครกัน”

“ถ้าข้าไม่เหมือนเสด็จแม่แล้วจะเหมือนใครละเพคะ ฮ่าๆ เสด็จแม่เราไปกันเถอะเพคะ ใบชาชงแล้วมีกลิ่นหอมมากเลยเพคะ”

“ได้ เราไปกันเถอะ ท่านมาร์ควิส ข้าไปก่อนละ”

“เชิญเสด็จเข้าไปข้างในเถอะพะยะค่ะ ไม่ต้องทรงกังวล”

หลังจากส่งแม่และลูกสาวไปอย่างสุภาพ ชายคนนั้นก็เงยหน้าขึ้น เขามองไปยังทางเดินอันว่างเปล่าพลางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

แม้ว่าพวกนางจะเกิดวันและเวลาเดียวกัน แต่กลับได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกันมาก

แต่เขาก็ครุ่นคิดเพียงไม่นาน ในไม่ช้าเขาก็เริ่มเคลื่อนไหวเพื่อไปทำภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

“เสด็จ!”

พอกลับมาที่คฤหาสน์ เบสซิกก็ทักทายฉัน หลังจากฟังเสียงบ่นปนความเป็นห่วงว่าฉันออกไปไหนมาในวันที่อากาศเริ่มเย็นแบบนี้ ฉันก็ถามทันที

“เบสซิก”

“เจ้าคะ”

“ขอบอเล็กซ์ที่ตรงไหน”

ไม่กี่วินาทีต่อมาเบสซิกก็ตอบกลับด้วยเสียงสูงปรี๊ด

“โอ๊ย ข้ายังไม่ได้ขอบเลยเจ้าคะ! เด็กแบบนี้! อะไรกัน!”

ยัง...

“กำลังดูๆ กันอยู่สินะ”

“อะ...อะแหม่ม...ไม่สิ ว่าแต่ท่านรู้ได้อย่างไรเจ้าคะ”

“นี่ถามเพราะอยากรู้จริงๆ เหรอ”

พูดตามตรง เสียงบ่นก่อนหน้านี้เป็นสิ่งที่เบสซิกน่าจะต้องฟังมาก

กว่าฉัน จริงอยู่ที่ฉันออกไปเที่ยวบ่อยกว่าที่เคย แต่ถึงอย่างนั้นก็เทียบไม่ได้กับเบสซีที่ชอบออกไปเที่ยวกับบอเล็กซ์ เบสซีเจียบไปครูหนึ่งเหมือนเพิ่งรู้ว่าทำอะไรลงไปแล้วใบหน้าก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดง

“อะแฮ่ม”

ฉันคิดในขณะที่ได้ยินเสียงไอแก่แก้อ

ใช้สินะ

เบสซีได้สามเด้งจริงๆ ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นคนที่เพิ่งรู้จักใหม่หรือไม่ก็ตาม

หญิงชราয়ยังอยู่ตรงนั้นไหมนะ

ข้ากลับหลังจากแยกกับอาริ อยู่ๆ ฉันก็นึกถึงเธอและเดินกลับไปที่ถนนสายนั้น แต่กระโจมหายไปแล้ว อาจเป็นเพราะมันถูกสร้างขึ้นมาชั่วคราวในช่วงเทศกาลเท่านั้น

“อืม คิดดูแล้ว เลดี้เจ้าคะ หมอดูที่ตลาดเคยพูดมาก่อนนี่เจ้าคะ”

“หือ อือ...อืม”

“จำได้ใช่ไหมเจ้าคะ ตอนนั้นหมอดูทักว่าข้าจะมีความสัมพันธ์ที่ดีเอ่อ นางบอกว่า...กับผู้ชายที่เด็กกว่า”

“ใช่”

ฉันตอบข้าเล็กน้อยเพื่อซ่อนความตกใจ เพราะมันตรงกับที่ฉันกำลังคิดอยู่ แต่เบสซีดูเหมือนจะไม่ได้สังเกต

“ข้าเคยคิดว่าที่นางพูดกับเลดี้ว่ารู้ทุกอย่าง นางก็แค่พูดไปอย่างนั้น แต่ตอนนี้พอมาคิดดู ข้าคิดว่าสิ่งที่ได้ยินมาในตอนนั้นเป็นจริงทุกอย่างเลยเจ้าคะ”

เบสซีพูดเสริมอย่างกระอักกระอ่วนเล็กน้อย เหมือนรู้สึกละอายใจที่จะพูดออกมา

“ไม่สิ ข้าไม่ได้หมายความว่าในตอนนั้นข้าไปทำอะไรอย่างนั้นกับ

อเล็กซ์นะเจ้าคะ! แต่มีความสัมพันธ์อันดีอย่างที่คุณคนนั้นพูด อยู่ในช่วงที่เริ่มทำความรู้จักกันเท่านั้นเจ้าคะ”

“นั่นถือเป็นเรื่องที่ดีมาก ยินดีด้วยนะ”

“ขอบคุณเจ้าคะ เอ่อ หมอบอกด้วยว่าท่านจะมีโอกาสบางอย่างใช้ไหมเจ้าคะ”

“...”

“ท่านคงมีบางอย่างที่ต้องการใช้หรือเปล่าเจ้าคะ แล้วท่านคิดว่ามีโอกาที่จะบรรลุในสิ่งที่ตัวเองต้องการจริงหรือเปล่าเจ้าคะ”

เบสซีความจำดีมาก ฉันต้องใช้เวลาคิดคำตอบพอสมควร หลังจากนั้นไม่นานก็พูดออกมาเบาๆ

“...ข้าไม่รู้”

“เจ้าคะ?”

“ไม่มีอะไร เราเข้าไปกันเถอะ”

“เลดี เมื่อครู...”

“เอ่อ อาจเป็นเพราะข้าเพิ่งกลับมา แล้วข้างนอกก็หนาวมากด้วยอยู่ๆ ข้าก็นึกถึงน้ำผึ้งอุ่นๆ นะ”

“โอ๊ะ ท่านควรรีบบอกข้าสิเจ้าคะ! โปรดตรอสักครูเจ้าคะ”

เบสซีลืมนึกเรื่องที่เคยกันหันทีและหายเข้าไปในครัวอย่างรวดเร็ว การก้าวเดินของเธอนั้นช่างเปี่ยมไปด้วยความสุขอย่างไม่มีปิดบัง

เธอชอบน้ำผึ้งมาก ๆ

ความหอมเทให้กับน้ำผึ้งของเบสซินั้นเข้าใจได้ยาก

เฮ้อ

ฉันถอนหายใจเบาๆ แล้วเดินขึ้นห้องไป

...ฉันจะต้องจัดกระเป๋ากี้อีกครั้ง

ฉันเพิ่งคิดได้ตอนใกล้ค่ำหลังจากใช้เวลาไปกับความมึนงงโดย

เปล่าประโยชน์ ใช้ ฉันต้องการกระเปาะเพื่อหลบหนี กระเปาะสัมภาระ
ที่ฉันเคยจัดไว้ก่อนหน้านี้ถูกรื้อออกไปแล้วหลังจากที่เบสซีเจอมันครั้ง
ล่าสุด

ลองคิดดูแล้ว โชคยังดีที่เบสซีเจอเพียงกระเปาะและไม่ได้ดูสิ่งของ
ข้างในอย่างละเอียด เพราะมันอัดแน่นไปด้วยข้าวของที่ฉันตั้งใจจะใช้
ปลอมตัวตอนหนีข้ามพรมแดน ดังนั้นหากเธอเห็นข้าวของข้างใน ฉัน
จะต้องถูกสงสัยแน่

และฉันน่าจะถูกจับได้ตั้งแต่ตอนนั้น

ถ้าเป็นอย่างนั้น อย่างน้อยฉันก็คงตายไปโดยไม่รู้ความรู้สึกตัวเอง
ฉันมีความคิดบ้าๆ และรีบลุกขึ้นเดินออกจากห้องไปทันที รู้สึก
อึดอัด เหมือนว่าตัวเองจะไม่สามารถคิดอย่างมีเหตุผลได้ แน่ใจว่า
ความอึดอัดนี้ไม่ใช่เพราะอยู่ในบ้าน แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังเลือกที่จะเดิน
ออกจากคฤหาสน์ไปที่สวนโล่งๆ

ข้างนอกอากาศหนาวเย็นและมีดมิด อากาศหนาวขึ้น ตะวัน
ก็ตกดินเร็วขึ้นด้วย ความมืดปกคลุมทั่วทั้งสวน มีเพียงแสงจากโคมไฟ
ที่แขวนอยู่ข้างทางเดินเท่านั้นที่ช่วยให้มองเห็นได้ อาจเป็นเพราะอารมณ์
ของฉัน วันนี้แสงจันทร์จึงดูมืดสลัวกว่าปกติ

ฉันนั่งลงบนม้านั่ง ลมที่พัดมากระทบผิวนั้นค่อนข้างเย็น แต่ฉัน
ก็ไม่สะทกสะท้าน

...ทำไมถึงเป็นแบบนี้

ฉันมองทิศทางของสวนที่มีดสลัวและถามตัวเองเงียบๆ

ฉันอยากจะหนีเน่า

ฉันอยากจะหนีไป ฉันรอคอยโอกาสนี้มาตั้งกี่ปี โอกาสที่จะหนี
จากอนาคตอันเลวร้ายที่กำลังจะมาถึง ไปที่ไหนสักแห่งที่ห่างไกลจนเอสซี
ไม่กล้าไล่ตาม ด้วยเหตุนี้ฉันถึงพยายามอย่างยิ่งเพื่อช่วยอาริมาตั้งแต่แรก

อันที่จริงหลังเทศกาลเก็บเกี่ยวฉันยอมแพ้ไปช่วงหนึ่งแล้วด้วยซ้ำ เพราะคิดว่าจะไม่มีทางหนีได้แล้ว

แต่โอกาสนี้มาถึง ไม่ว่าจะป็นโชคชะตาหรือความบังเอิญ ปาฏิหาริย์นี้ก็เหมือนเรื่องตลก โอกาสเกิดขึ้นอีกครั้ง และฉันสามารถเรียกความหวังที่เคยหายไปกลับคืนมาได้

แต่ทำไม...

ฉันควรจะมีความสุข ตอนนี้นั้นสามารถบรรลุในสิ่งที่ฉันรอคอย มาหลายปีแล้ว ต่อให้ตอนนี้ฉันดีใจจนกระโดดโลดเต้นก็คงไม่พอ

“...ฉันบ้าไปแล้วจริงๆ ด้วย”

เสียงปนหัวเราะดังขึ้นมา

รู้ ฉันรู้ว่าทำไม ทำไมถึงได้เป็นแบบนี้ ทำไมฉันถึงไม่มีความสุข ทำไมฉันถึงไม่ดีใจ

เพราะฉันต้องการอย่างอื่นมากกว่า

แม้ว่าฉันจะหนีและใช้ชีวิตได้อย่างปลอดภัย แต่ก็ไม่สามารถทำในสิ่งที่ฉันต้องการ ‘จริงๆ’ ได้ ฉันก็เลยไม่ดีใจ ดังนั้นถึงจะหนีไปได้ ฉันก็ไม่มีความสุข

ฉันถอนหายใจออกมา ลมหายใจแผ่วเบาที่พ่นออกมาเป็นไอ ในอากาศทันที จากนั้นก็หายไปอย่างรวดเร็วโดยไม่ทิ้งร่องรอยไว้ ฉันกะพริบตาพลางจ้องมองทิศทางอย่างเหม่อลอย

ฉันหวังว่าความรู้สึกนี้ของฉันจะหายไป

ไม่รู้แต่แรกเลยยังดีกว่า คงจะดีถ้าฉันไม่เข้าใจว่าตัวเองรู้สึกอย่างไร กับเอสซี หรือสิ่งที่ตัวเองปรารถนาจริงๆ คืออะไร

“ท่านพี่”

ฉันตกใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ หันหลังไปมอง

“เอสซี”

แม้จะอยู่ท่ามกลางความมืดมิด แต่ภาพของอีกฝ่ายก็ชัดเจนราวกับ
เรื่องโกหก

“...เจ้าออกมาข้างนอกทำไม”

“นั่นคือสิ่งที่ข้าอยากจะถามเช่นกัน”

เอสซีเดินเข้ามาใกล้และเอาฝ่ามือมาคลุมไหล่ของฉัน ระยะห่างระหว่าง
เรลดลงจนตัวแทบจะติดกัน ฉันกลืนหายใจ

“ไม่หนาวเหรอ”

“...ก็หนาว แต่แค่นิดหน่อย”

“อย่างนั้นก็พันผ้าคลุมไว้สิ”

หลังจากพันผ้าคลุมไหล่ให้แล้ว เอสซีก็นั่งลงข้างๆ ฉันโดยไม่พูด
อะไร ฉันนั่งม้วนผ้าคลุมไหล่บนตัวเล่น รู้สึกได้ว่าหัวใจกำลังเต้นแรงมาก
เพราะมันเป็นแบบนี้ไง

ฉันรวบผ้าคลุมไหล่ให้มิดชิดโดยไม่มีเหตุผล ตอนนี้ฉันเริ่มชิน
กับการที่หัวใจของตัวเองเต้นแรงแบบนี้แล้ว แม้จะแค่กับเรื่องเล็กน้อย
ก็ตาม

“ทำไมถึงออกมาข้างนอกล่ะ”

“คือว่า...เดี๋ยวนะ ข้าถามคำถามนั้นก่อนนะ”

“ข้าเดินตามท่านเพื่อออกมา”

หลังจากรู้หัวใจตัวเองแล้ว รอยยิ้มของเอสซีก็มักจะทำให้หัวใจ
รู้สึกเจ็บแปลบ และตอนนี้ก็ยิ่งรู้สึกแบบนี้เลย โชคดีที่มันมืด ฉัน
ก้มหน้าลงพลางตอบ

“ข้าก็ไม่อะไรมากเหมือนกัน เพียงแค่กำลังคิดอะไรบางอย่าง...”

“คิดอะไรเหรอ”

“...ก็คิดไปเรื่อยเปื่อยนะ”

ดูเหมือนว่ากำลังเลียงคำตอบอยู่หรือเปล่า แต่ฉันไม่สามารถพูด

ออกไปได้ว่าฉันวางแผนที่จะหนี...หรืออะไรก็ตาม

“ท่านพี่”

“หือ”

“ข้าเคยบอกท่านไปแล้ว”

“...”

“ตอนนี้เหลือแค่เราสองคน”

ฉันหันไปมองเอสซี่ที่กำลังมองดูสวนซึ่งไม่มีอะไรนอกจากความมืด
ดังนั้นฉันจึงสามารถมองและชื่นชมใบหน้าด้านข้างของเขาได้

หน้าผากเรียบเนียน จมูกโด่ง รูปหน้าราวกับถูกสลักอย่างประณีต
ฉันมองดูเหมือนถูกสะกด แต่แล้วฉันก็รู้สึกตัว อา ฉันจะประมาทไม่ได้

“จำได้ไหม”

“...เจ้าเคยพูดเมื่อไหร่กัน”

“ไม่นานมานี้เองนะ”

“มันน่าจะนานมาแล้ว ถ้าระยะเวลานานขนาดนั้นก็นับว่ามันเป็น
อดีตได้แล้ว”

ฉันได้ยืนยันในวันที่ท่านพ่อท่านแม่เสียชีวิต ในงานศพ เมื่อ
บาทหลวงทำเครื่องหมายไม้กางเขนและเอาโลงศพของท่านพ่อท่านแม่
ฝังไว้ใต้พื้นดินอันหนาวเหน็บ

น้องชายที่ตัวโตจนสูงกว่าพี่สาวอย่างฉันพูดพลางจับมือฉันไว้

ตอนนั้นฉันกำลังคิดเรื่องหาทางหนีอยู่สินะ

ตอนนั้นเหมือนโดนตัดสินโทษประหารชีวิตแล้ว...ว่าแต่

ฉันเริ่มชอบเอสซี่ตั้งแต่เมื่อไหร่

ฉันคิดว่ามันไม่ใช่การรู้ตัวช้า แต่เป็นความรู้สึกที่ค่อยๆ สะสม
มาเรื่อยๆ ขณะที่ฉันนึกคำถามใหม่ เสียงของเอสซี่ก็พูดต่อ

“ถึงจะบอกว่าเป็นเรื่องในอดีตก็เถอะ”

“...”

“แต่ใจความสำคัญก็ยิ่งเหมือนเดิม”

“อะไร”

“เราเหลือกันแค่สองคนเท่านั้น”

เอลซีละสายตาจากสว่นและมองมาที่ฉัน เราสบตากัน ก่อนที่ฉันจะตัวแข็งค้างไป

“ข้าเหลือแค่ท่านพี่คนเดียวแล้ว”

“...”

“พี่ละ”

“หุอะ...ข้า...”

ฉันพูดติดอ่างเล็กน้อย ทั้งที่รู้ว่าไม่ได้หมายถึง ‘แบบนี้’ แต่เสียงฉันมันลั่นเองจนต้องกัดกระพุ้งแก้มไว้

“แน่นอน...ข้าก็ด้วย”

เอลซีสบตาฉันแล้วยิ้ม

อา ฉันเข้าใจในทันที มันไม่มีสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับฉัน มีแค่สิ่งที่เลวร้ายที่สุดกับสิ่งที่ดิรอลงมา สิ่งทีเลวร้ายที่สุดคือเอลซีที่พูดกับฉันด้วยสายตาแบบนั้น แต่พม่าฉันด้วยใบหน้าเฉยเมยและเย็นชาเหมือนเวลามองคนอื่น ๆ ส่วนสิ่งที่ดิรอลงมาคือฉันสามารถหนีไปได้

ต่อให้ฉันไม่เลือกสิ่งที่เลวร้ายที่สุด ก็ไม่มีทางเลือกอื่นสำหรับฉันตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ฉันรู้ดี แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกแย่มาก

“ดูเหมือนอากาศจะเย็นลงแล้ว”

“...”

“จะอยู่ที่นี้ต่ออีกไหม”

“...อืม”

“อืม อย่างนั้นข้าก็อยู่ด้วย”

ฉันละสายตาจากเอสซีไม่ได้เลย แม้จะรู้สึกแปลกๆ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะจ้องมองใบหน้าเหมือนรูปปั้นแกะสลักนั้น

เอสซี

น้ำตาเหมือนจะไหลออกมา ฉันเลยกั๊กกระพุ้งแก้มอีกครั้ง

ฉันจะต้องหนี

เพราะฉันกลัว กลัวว่าสายตาที่มองมาอย่างอ่อนโยนนั่นจะเปลี่ยนไป เพราะถ้าฉันต้องเห็นกับตาตัวเองว่าฉันไม่มีค่าอะไรสำหรับเขาเลย มันน่ากลัวและน่าสมเพชเกินกว่าจะรับได้

ฉันกำผ้าคลุมไหล่เอาไว้ สัมผัสที่อยู่ในกำมือนั้นช่างนุ่มนวล ฉันพยายามกลืนน้ำตาอย่างเต็มที่ แต่มันกลับยากขึ้นเรื่อยๆ

สุดท้ายก็ได้รับการยืนยันแล้วว่าเอสซีจะเป็นผู้นำกองกำลังปราบปรามเดินทางไปทางตอนใต้แทนแอร์ลิลินาดาที่ป่วยติดเตียง

“ตาถึงจริง ๆ”

“พวกสัตว์ประหลาดทางใต้ทำอะไรท่านดยุกไม่ได้แม้แต่ปลายเล็บแน่นอน”

“เสร็จเราแน่”

“พวกมันจะต้องสูญพันธุ์”

อัศวินในชุดหาคู่ฮึกฮึก ในทางกลับกัน สีหน้าของดาร์เวอรีนั้นแตกต่างกันไปเล็กน้อย

“น่ารำคาญนะครับ”

สีหน้าของเอสซีดูเหมือนรำคาญมากกว่า เนื่องจากเป็นคำสั่งของจักรพรรดิ เขาจึงขัดคำสั่งไม่ได้ แต่เห็นได้ชัดว่าเขาหงุดหงิด

“ข้าจะรีบกลับมา”

เอสซีและเหล่าอัศวินต้องออกเดินทางทันที เพราะยังปล่อยไว้นาน

ความเสียหายทางใต้ก็จะยิ่งมากขึ้น ดังนั้นทางพระราชวังจึงรีบออกกำหนดการเดินทาง ฉันนั่งหน้าขึ้นมองเอสซีขณะที่ออกมาส่งเขาพร้อมกับคนในคฤหาสน์

ผ้าสีดำที่เอสซีกุมบังเหียนอยู่ส่งเสียงร้องออกมา หลังจากบอกลาแล้ว เอสซีก็จะขึ้นขี่ม้าและออกจากคฤหาสน์ไปพร้อมกับคนรับใช้และอัศวินบางส่วน

ครั้งสุดท้าย

นี่เป็นครั้งสุดท้ายแล้วที่ฉันจะได้เห็นเอสซี ขณะที่คิดถึงเรื่องนี้ฉันก็เกิดความรู้สึกขึ้นมา ฉันขยับเข้าไปใกล้เอสซีแล้วขย่งปลายเท้าขึ้นจากนั้นก็จูบที่แก้มของเขา

“...เดินทางปลอดภัยนะ”

มันเป็นการกระทำตามใจคิดล้วนๆ ดังนั้นหัวใจของฉันจึงเต้นรัวอย่างบ้าคลั่ง แต่ฉันก็คิดหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง

ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรหรอก แค่ทำไปในฐานะพี่สาวที่เป็นห่วงน้องชาย แค่นี้ไม่เป็นไรหรอก

“...อืม”

เอสซีมองฉันก่อนจะขึ้นหลังม้าและออกเดินทางไป ฉันไม่กล้ามองหน้าเขาตรงๆ แต่ก็แอบเห็นเขาเอามือลูบแก้มข้างที่ถูกจูบ

“เลดี อย่ากังวลเกินไปเลยเจ้าค่ะ ท่านดยุกจะต้องกลับมาอย่างปลอดภัยแน่นอนเจ้าค่ะ”

ฉันได้แต่พยักหน้ารับคำพูดของเบสซีและคอยมองดูเอสซีที่ค่อยๆ ห่างไกลออกไป เมื่อเวลาผ่านไปสักพักจนมองไม่เห็นแม้แต่เงาฉันจึงหันกลับมาซ้ำๆ ท่ามกลางผู้คนมากมาย รู้สึกเหมือนมุมหนึ่งของหัวใจข้างว่างเปล่า และต่อไปนี่คงไม่มีอะไรมาเติมเต็มอีกแล้ว

“เป็นอะไรไหมครับ”

“หืม”

ต่อหน้าดาร์เวอร์ที่ช่างสังเกต ฉันพยายามแกล้งทำเป็นสงบให้มากที่สุด มันเป็นสิ่งที่ฉันได้ฝึกฝนมาก่อนหน้านี้

“เปล่าครับ ดูเหมือนว่าท่านจะดูหุดหู่มาก”

“มันคงเป็นเพราะอารมณ์ของข้าตอนนี้ละ”

“อย่างนั้นหรือครับ”

โชคดีที่เขาไม่ถามอะไรต่อ ฉันเดินเข้าไปในคฤหาสน์โดยไม่หันกลับไปมอง

หลังจากนั้นทุกอย่างก็ผ่านไปตามปกติประมาณสามวัน และในวันที่สี่อยู่ๆ ฉันก็เปิดปากพูดในขณะที่มองดาร์เวอร์

“ท่านดาร์เวอร์”

“ครับ เลดี้”

“ยังจำสิ่งที่ท่านพูดกับข้าเมื่อวันก่อนได้ไหมคะ”

หลังจากเห็นว่าดาร์เวอร์หันมาสนใจฉันแล้ว ฉันก็พูดต่อ

“ที่ท่านบอกว่าอยากให้ข้ามีความสุข”

“...”

“ท่านพูดจริงหรือเปล่า”

แม้ว่าดาร์เวอร์จะทำหน้างว้างว่าทำไมอยู่ๆ ฉันถึงถามแบบนี้ แต่เขาก็ตอบอย่างเอาจริงเอายัง

“จริงครับ”

“จริงหรือ”

“ถ้าท่านต้องการ จะให้ข้าสาบานตอนนี้เลยก็ได้ครับ”

“อย่างนั้นหรือ พูดจริงสินะ ท่านอยากให้ข้ามีความสุขขนาดนั้นจริง ๆ ใช่มั้ย”

“...”

“ถ้าอย่างนั้น...”

ความเงียบเข้ามาครอบงำ ดาร์เวอร์จึงนั่งเงียบ ๆ ราวกับกำลังรอคำพูดของฉันเพื่อที่จะปฏิบัติตาม พอมองดูสีหน้าแปลก ๆ ของเขา ที่ดูเหมือนกังวล ฉันก็พูดต่อ

“ช่วยไปซื้อลูกก๊ี้เมอแรงมะพร้าวมาให้ข้าทีค่ะ”

“อะไรนะครับ”

“ท่านต้องไปร้านขนมเล็ก ๆ ข้างทางที่อยู่ฝั่งตะวันออกของเมืองหลวง ชื่อว่า ‘Sweet Gentle Cooking Boy’ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น วันนี้ข้าต้องได้กินมัน ข้าถึงจะมีความสุขค่ะ”

“...”

“เร็วสิ ถ้าไม่ได้กิน ข้าก็ไม่มีความสุข อา ตอนนี้อข้าเริ่มรู้สึกไม่มีความสุขนิดหน่อยแล้ว”

“เฮ้อ เข้าใจแล้วครับ”

ดาร์เวอร์ออกจากคฤหาสน์แต่โดยดีด้วยสีหน้าที่เหมือนอยากประท้วง ฉันคิดขณะมองแผ่นหลังของเขาที่ออกไปทำธุระให้ฉัน

ฉันขอโทษนะ

ร้านขนมหวานชื่อ Sweet Gentle อะไรนั่นมันอยู่ไกลจากที่นี่มาก ต้องใช้เวลานั่งรถมาไปหนึ่งชั่วโมง และแม้ว่าเขาจะไปถึง ลูกก๊ี้เมอฉันพูดถึงก็ซื้อกลับมาทันทีไม่ได้เพราะคงขายหมดไปก่อนแล้ว มันเป็นแค่ร้านเล็ก ๆ ที่ขาดทั้งวัตถุดิบและคนงาน และถึงแม้ว่าเขาจะรอให้ทำใหม่ก็ต้องใช้เวลาานพอสมควร

แต่นั่นก็เพียงพอแล้ว ฉันกลับไปที่พักแล้วหยิบปากกากับกระดาดออกจากลิ้นชัก จากนั้นก็เขียนโน้ตสั้น ๆ เพื่อแสดงความขอบคุณและวางไว้ตรงชั้นหนังสือ

หลังจากนั้นก็ถึงเชือกแล้วเรียกคนรับใช้มา อเล็กซ์ปรากฏตัวขึ้น

ดูเหมือนว่าตอนนี้เขาจะว่างอยู่

“เลดี้ ท่านต้องการอะไรหรือขอรับ”

“อยู่ๆ ข้าก็รู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไร”

“เอ๊ะ ต้องรีบตามหมอ...”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ข้าแค่รู้สึกหุดหู่และกังวลนิดหน่อย เจ้าช่วยไปแจ้งคนอื่นหน่อยได้ไหมว่าอย่าให้ใครเข้ามาในห้องของข้าจนถึงพรุ่งนี้เช้า”

“เอ่อ...แม้แต่เบสซีหรือขอรับ”

“อืม”

อเล็กซ์พยักหน้ารับแต่โดยดี ไม่รู้ว่าอเล็กซ์จะรู้ตัวหรือเปล่า ตอนที่เขาเอ่ยชื่อเบสซีไปหน้าของเขาก็แดงก่ำขึ้นมาทันที

“ขอให้มีความสุขนะอเล็กซ์”

“อะไรนะขอรับ”

“เปล่า ออกไปได้แล้ว”

“อา ขอรับ เลดี้ก็พักผ่อนให้เต็มที่นะขอรับ!”

หลังอเล็กซ์ออกจากห้องไป ฉันก็เปลี่ยนเสื้อผ้า ฉันสวมชุดสาวใช้ที่เอบซโมเย์มาเมื่อคืนนี้ และใช้ผ้าคลุมคลุมผมไว้ หลังจากตรวจดูว่าโถงทางเดินไม่มีคนแล้ว ฉันก็ออกจากห้องไป

ฉันออกจากคฤหาสน์และมุ่งหน้าไปที่ประตูหลังที่คนรับใช้เดินเข้าออกเป็นประจำ ยามที่เฝ้าประตูปล่อยฉันให้เดินออกไปโดยไม่สงสัยอะไร เพราะฉันสวมชุดสาวใช้อยู่

ฉันออกไปขึ้นรถม้า หลังจากออกมาสักพักฉันก็หยุดที่ชอยร้าง

“พี่คะ!”

เสียงที่คุ้นเคยเรียกฉัน

“อาริ”

อารีกับดีแลนกำลังรออยู่ที่จุดนัดพบเพื่อช่วยแบ่งเบาสัมภาระที่ฉันเตรียมไว้ล่วงหน้า อารีสูดหายใจขณะยืนกระเปาะให้ ถ้าใครมาเห็นก็ต้องสงสัยแน่ว่าพวกเรากำลังทำอะไรกันอยู่

“พี่คะ...”

“ร้องให้ทำไม”

“ฉันไม่ได้ร้องให้ น้ำตามันไหลออกมาเอง”

...ต่างกันตรงไหนล่ะ พอมองไปด้านข้าง ดีแลนก็มีสีหน้าไม่ต่างจากฉัน อารีรีบใช้แขนเสื้อเช็ดปลายจมูก

“ไม่สิ ฉันพูดผิดค่ะ ฉันแค่น้ำมูกไหลเฉยๆ”

“เอาเถอะ”

“พี่คะ”

“หือ”

อารีจ้องมองฉันอย่างเหม่อลอย เธอ น้ำมูกไหลและดวงตาสีน้ำตาลของเธอก็มีน้ำเอ่อคลอ

“นี่คือทางที่ดีที่สุดแล้วใช่ไหมคะ”

“...”

“ไม่มีทางอื่นอีกแล้วเธอ อย่างเช่นถ้าเรารวมพลังกันปราบตัวร้าย มันก็คงจะยากเกินไปใช่ไหมคะ”

“มันไม่ใช่แค่ยากหรอก”

ฉันไม่อยากฆ่าตัวตายพร้อมกับอารีแบบนั้น ยิ่งกว่านั้น แม้ว่าฉันจะโชคดีและทำได้สำเร็จ แต่มันก็ไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับฉันอยู่ดี

ฉันเอื้อมมือไปลูบหัวอารี ไม่รู้ว่าผมร่างจริงของอารีเป็นยังไง แต่เส้นผมของอะกริตาก็นุ่มดี

“โชคดีนะ”

“...”

“ไม่ว่าจะที่นี่หรือที่ไหน”

ฉันระวังคำพูดเพราะดีแล่นอยู่ที่นี่ด้วย สุดท้ายอาริก็น้ำตาไหลพราก

“พี่ก็เหมือนกันนะคะ...”

อาริพูดพลางสูดจมูก

“พี่ต้องโชคดีนะคะ”

อาริปล่อยให้ น้ำตาไหลอาบหน้าโดยไม่ได้เช็ด แล้วดีแล่นก็หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาอย่างรู้าน ฉันอมยิ้มและมองภาพนั้นอย่างสื่อความหมาย

“ทำไมถึงร้องไห้หนักขนาดนี้”

“ก็ฉันเศร้านี้จะถึงเป็นแบบนี้ พี่ไม่เศร้าบ้างเหรอ”

“เพราะเธอเศร้า ฉันถึงเศร้าหน่อยลงนิดนึงนะ”

“...เขียนจดหมายส่งมาบ้างนะคะ หลังจากถึงที่หมายอย่างปลอดภัยแล้ว รู้ใช่ไหมคะว่ามีรหัสลับที่มีเพียงเราสองคนเท่านั้นที่รู้ คนอื่นจะอ่านไม่ออกเลย”

หมายถึงภาษาเกาหลีใช่ไหม ฉันพยักหน้า

“จริงๆ นะคะ พี่ต้องส่งจดหมายมานะ อย่าทิ้งกันไปโดยไม่มีแม้แต่จดหมายนะคะ”

“ก็ได้”

อาริยิ้มเมื่อได้ยินคำตอบที่ต้องการก่อนจะควานหาของในแขนเสื้อของเธอ แล้วฉันก็ต้องเบิกตากว้างในวินาทีถัดไป

“เอานี่ไปค่ะ”

“นี่มัน...”

“พี่บอกให้เฝ้า แต่ฉันไม่ได้เฝ้าและเก็บเอาไว้ค่ะ พี่คงคิดไม่ถึงใช่ไหมล่ะคะ”

ผ้าแห่งความหลงใหล อาริยื่นผ้าสีฟ้าอ่อนที่คุ้นเคยมาให้ ฉันรับมันมาโดยไม่ทันตั้งตัว

“ถึงยังงั้นก็เป็นของวิเศษ มันอาจมีประโยชน์กับพี่ในช่วงเวลาวิกฤตก็ได้ แล้วก็...”

แล้วอาริก็ยื่นกระเป๋าใบเล็กให้ฉัน ทันทีที่ฉันได้รับมันมา ฉันก็รู้ถึงสิ่งที่อยู่ข้างในได้โดยไม่ต้องเปิดดู

“อาริ!”

“ฉันไม่ได้ให้ทั้งหมดค่ะ พูดตามตรง ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต มันก็แค่...พี่ต้องเสียมันไปหลายลูกเพราะช่วยฉัน ฉันเลยเติมมันให้เหลือเท่าเดิมค่ะ”

ฉันสัมผัสได้ถึงลูกแก้วแข็งๆ บนฝ่ามือได้อย่างชัดเจน มันทำให้ฉันรู้สึกผิดมาก

“มันไม่สำคัญ เธอไม่จำเป็นต้องให้พี่เลย”

“ฉันให้เพราะอยากให้ค่ะ”

“แต่ว่า...”

“ฉันไม่รู้ค่ะ ฉันถือว่าให้ไปแล้ว ถ้าพี่ไม่ยอมรับ ฉันจะทุบของในกระเป๋านี้ทิ้งไปให้หมดเลย ดังนั้นเก็บมันไว้เถอะค่ะ”

ฉันกะพริบตา แม้แต่อาริที่พูดเหมือนซูก็ยังไม่ตาไหลไม่ยอมหยุด

“...ขอบคุณนะ”

“อะไรกันค่ะ”

สุดท้ายฉันก็ถอดอาริ การถอดพร้อมกับบอกลามันเหมือนกับการจากลาครั้งสุดท้าย ฉันก็เลยคิดว่าจะไม่ทำ แต่ตอนนั้นมันเป็นครั้งสุดท้ายจริงๆ

ฉันบอกลาดีแลนด้วยการจับมือ ดูเหมือนเธอจะไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่เธอก็ไม่ได้ถามอะไรออกมา หลังจากนั้นไม่นานฉันก็ทิ้งพวกเธอสองคนไว้ข้างหลัง

เมื่อฉันกลับเข้าไปในรถม้า อยู่ๆ ในสมองของฉันก็ว่างเปล่า

ตอนนี้ฉันจะไปไหน

ก่อนอื่นต้องไปโรงแรมที่ไกลที่สุดแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้า ชุดสาวใช้ช่วยให้ฉันออกจากคุกหาสน์ได้ แต่มันสะดุดตาเกินไปที่จะเดินไปทั่วเมือง ฉันต้องเปลี่ยนไปใส่ชุดธรรมดาและใส่วิกด้วย

แล้วหลังจากนั้นล่ะ

ฉันค้นสมองที่ยังมีแรง เมื่อก่อนตอนที่ฉันวางแผนจะหนี ฉันว่าจะไปทางใต้และตั้งใจว่าจะขึ้นเรือไป จึงเคยไปมองหาเรือแถวนั้นไว้บ้าง

แต่เพราะเอลซีไปทางใต้

มันเสี่ยงเกินไปที่จะลงได้ตามแผนที่วางไว้ เพราะพวกเราอาจจะเจอกัน

ไปทางตะวันตกหรือขึ้นเหนือดีกว่า

ฝั่งตะวันออกต้องเดินทางไกลกว่าจะถึงชายแดน ดูจากแผนที่ หมู่เกาะต่าง ๆ จะอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองหลวงมากกว่า

...ไปทางตะวันตกก็แล้วกัน

จริงๆ แล้วทางเหนือที่ตรงกันข้ามกับทางที่เอลซีกำลังมุ่งหน้าไปนั้น ดูเป็นทางเลือกที่ดีกว่า แต่ถ้าฉันไปทางเหนือจะต้องเดินทางผ่านป่าที่อยู่ภาคกลาง มันเป็นป่าที่ค่อนข้างกว้างใหญ่ แม้จะไม่กว้างเท่าทางใต้ก็ตาม แต่ระหว่างทางที่เดินผ่านป่าก็ต้องคอยระมัดระวังเพื่อความปลอดภัย

ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกที่มีหมู่บ้านตั้งอยู่กระจัดกระจายไปจนถึงชายแดน

เฮ้อ

แค้นที่ตัดสินใจว่าจะทำอะไรบ้าง ก็ดูเหมือนว่าจะใช้พลังงานไปจนหมด

จากนั้นไม่นานฉันก็มาถึงโรงแรม ฉันสวมวิกและเปลี่ยนเสื้อผ้า โดยให้เงินพนักงานของโรงแรมให้แอบเอาชุดสาวใช้ไปกำจัด และก่อน

ออกจากโรงแรมฉันก็ส่องกระจก

ผมสีน้ำตาลยาวคลุมต้นคอเล็กน้อย เสื้อผ้าของผู้ชายที่ดูไม่สะดุดตา
แม้ไม่ได้ปกปิดใบหน้า แต่เมื่อมองแวบแรก ฉันก็ดูต่างไปจากเดิมราวกับ
เป็นคนละคน

ฉันสบตากับคนแปลกหน้าในกระจก

“...”

อยู่ๆ ฉันก็รู้สึกได้ว่าตัวเองกำลังหลบหนีและตระหนักว่าฉันหนีมา
โดยไม่มีอะไรเลย ฉันเพิ่งจะทิ้งทุกอย่างรอบตัวไปหมด

“...อา”

ฉันปล่อยลูกบิดประตูห้องที่ฉันจับอยู่ การเดินท่ามกลางผู้คน
ในขณะที่ร้องไห้ก็เหมือนกับการปาวประกาศว่า “สนใจฉันหน่อย ฉัน
กำลังมีปัญหา”

ฉันจึงต้องอยู่แบบนั้นสัปดาห์ เพราะไม่สามารถออกจากห้องได้

ราช เอสท์ เข้าร่วมอัศวินอย่างเป็นทางการเมื่อสองปีที่แล้ว เขามีความ
ปรารถนาอันยาวนานอย่างหนึ่ง

คอยดูเถอะ ไอ้พวกसारเลว

เขาต้องแก้แค้นพวกสัตว์ประหลาดชั่วร้ายที่คุกคามชีวิตมนุษย์
แน่นอนว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะทำคนเดียว สัตว์ประหลาดนั้นร้ายกาจ
ราชเองก็ตระหนักดีอยู่แล้วว่าการรับมือกับความท้าทายด้วยตัวคนเดียว
เป็นเรื่องยาก

นั่นคือเหตุผลที่เขาสามารถร่วมปราบปรามในครั้งนี้

จริงๆ แล้วในตอนแรกเขาค่อนข้างลังเลเพราะมันอาจจะเป็น
อันตรายได้ จริงอยู่ที่เขาอยากชกดาบแห่งความยุติธรรมเข้าหาพวก
สัตว์ประหลาด แต่ในขณะเดียวกันเขาก็ต้องการความปลอดภัย พุด

ตามตรง สิ่งที่เขาต้องการจริงๆ คือได้ตัวตาดาบฆ่าสัตว์ประหลาดที่ฆ่าคนไปเกือบหมื่นมากกว่า

เอิร์ลลิลานดาเป็นคนที่ไม่ค่อยน่าเชื่อถือนัก ถึงเขาจะมีผลงาน แต่ก็ไร้ความสามารถ เขาเป็นทหารผ่านศึกที่แก่ชราไปแล้ว จะสามารถเป็นผู้นำกองกำลังปราบปรามสัตว์ประหลาดได้ดีเหรอ...

ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าโอกาสที่จะปราบสัตว์ประหลาดที่เขารอคอยมาอยู่ตรงหน้าแล้ว เขาก็ไม่สามารถตัดสินใจได้ ระหว่างที่กำลังลังเลอยู่ก็ได้ยินข่าวว่ามีการเปลี่ยนตัวผู้นำกองกำลังปราบปราม

มีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้นกับเอิร์ลลิลานดา เขาล้มป่วยด้วยโรคประจำตัว ดังนั้นผู้นำคนใหม่...

ราชเลือบมองม้ามืดดำและคนที่ขึ้นมาเป็นผู้นำอยู่แถวหน้า

ดยุกวิชกริน

รอยยิ้มผุดขึ้นบนริมฝีปากของราช

ฝีมือระดับนี้ ปลอดภัยหายห่วง

ทันทีที่ราชได้ยินว่าเปลี่ยนผู้นำเป็นดยุกวิชกริน เขาก็สมัครเป็นกองกำลังปราบปรามโดยไม่ลังเลใจทันที และพนันได้เลยว่าจะต้องมีคนที่คิดแบบนี้อีกหลายคน

เพราะนั่นคือ 'เขา' ดยุกวิชกริน ในบรรดาอัศวินไม่มีใครไม่รู้จักดยุกวิชกริน หรืออาจมีบ้างเป็นบางคน แต่คนนั้นก็นับว่าเป็นคนที่โง่มาก ทุกคนที่เห็นเขาจับดาบพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าดยุกวิชกรินคือสัตว์ประหลาด หรือแม้กระทั่งวรคั่นนั้นเป็นของขวัญจากพระเจ้า บ้างก็บอกว่าเขาปล้นพลังมาจากปีศาจอย่างไม่ต้องสงสัย

ประเด็นคือ ไม่ว่าจะแบบไหนก็ไม่ใช่มนุษย์

แน่นอนว่ามีคนจำนวนมากที่รู้สึกละอายใจหากจัดฝีมือนั้นไว้ในระดับเดียวกับมนุษย์ รวมถึงราชเองด้วย

อย่างไรก็ตาม หากดยุกเป็นผู้นำกองกำลังปราบลัทธิประหลาด
ยังจะมีความปลอดภัยและความมั่นใจที่ใหญ่มากไปกว่านี้อีก

ข้าจะต้องติดตามเขาอย่างใกล้ชิดและไม่ลืมเฝ้าตรวจดูซากศพ
ของพวกลัทธิประหลาด

หากมีตัวที่ยังหายใจอยู่ เขาจะพินันแน่นอน สมบูรณ์แบบ ราช
รู้สึกตื่นเต้นก่อนที่จะไปถึงทางใต้ด้วยซ้ำ ในที่สุดการเติมเต็มความ
ปรารถนาของเขาที่ทั้งง่าย รวดเร็ว และปลอดภัยก็มาถึงแล้ว

ดูเหมือนว่าอัศวินของตระกูลดยุกอย่างดาร์เวอร์ี แชค จะไม่
เข้าร่วมการปราบปรามครั้งนี้ ข้าอยากเห็นฝีมือของดาร์เวอร์ีด้วย น่า
เสียดาย

ขณะที่ราชคิดแบบนั้น

“พรีดดิด!”

“...!”

มัดำหยุดวิ่ง มีบางอย่างขวางอยู่ อีกฝ่ายที่ปรากฏตัวนั้นสวม
ชุดสีดำทั้งตัว เขาดูน่าสงสัยเมื่อมองแวบแรก แต่ราชก็ไม่ได้บุ่มบ่าม
ทำอะไร เพราะอีกฝ่ายก้มหัวให้ดยุกวิชกริน

ราชเห็นรอยย่นที่เกิดขึ้นฉับพลันบริเวณหว่างคิ้วที่สมบูรณ์แบบ
ของดยุกวิชกริน

“ขอภัยขอรับนายท่าน...ไม่สิ ท่านดยุก ข้าทราบดีว่าท่านห้าม
ไม่ให้ข้าแสดงตัวแบบนี้โดยไม่ได้รับอนุญาต แต่มันเป็นเรื่องเร่งด่วน
มากจริง ๆ...”

“อะไร?”

อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นและส่งจดหมายให้ดยุก ดยุกรับจดหมายด้วย
มือที่หยาบกร้านแล้วเปิดออก

มีเรื่องอะไร

ราชชะเง้อด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่แม้จะถลึงตามอง เขาก็ยังไม่เห็นข้อความที่เขียนบนกระดาษ ราชไม่สามารถห้ามความอยากรู้อยากเห็นได้และแอบเดินเข้าไปใกล้ดยุก

“...!”

“ท่านดยุก!”

ดยุกวิธกรินหันหัวม้าและควบออกไป ไม่มีใครร้องเขาไว้ได้ทัน ในขณะที่เขาควมม้าวิ่งจากไปอย่างกะทันหัน ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก โดยไม่มีคำเตือนหรือคำอธิบายใดๆ ล่วงหน้า

อะ...อะไรวกัน

ราชซึ่งอยู่ใกล้กับดยุกทันได้เห็นสีหน้าของเขาในขณะที่เขาหันม้ามองกลับ

สีหน้าของเขา...

ราชกลืนน้ำลาย

มันเกิดอะไรขึ้น

หัวใจของเขากำลังเต้นแรง เขามองสีหน้าของดยุกแค่เพียงชั่วครู่ แต่รู้สึกเหมือนใจร่วงไปอยู่ที่ตาตุ่ม แถมท้องไส้ก็ปั่นป่วนไปหมด

ไม่รู้ว่ามันคือเรื่องอะไร แต่มันต้องเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมากทีเดียว

มันต้องเป็นเรื่องเร่งด่วนแน่นอน พอคิดอย่างนั้นราชก็สุดหายนใจเข้าลึกๆ แล้วเขาก็คิดเรื่องอื่นขึ้นมาได้ในชั่วขณะหนึ่ง

เดี๋ยวละ แล้วถ้าท่านดยุกกลับไปละ

จากนั้นชายชุดดำคนนั้นก็ก้าวมาข้างหน้า แม้ว่าเขาจะมีสีหน้าลำบากใจ แต่เขาก็พูดอย่างสงบนิ่งราวกับว่าเดาสถานการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้ว

“สวัสดีขอรับ เนื่องจากท่านดยุกจะไม่อยู่สักระยะหนึ่ง เพราะเกิดเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นข้าซึ่งเป็นคนของท่านดยุกจะทำหน้าที่

เป็นตัวแทนและเป็นผู้นำพวกท่านเองขอรับ ข้าขอให้พวกท่านเข้าใจด้วยนะขอรับ”

“เป็นผู้นำหรือครับ”

“พวกเราต้องลงไปทางใต้นี้ขอรับ”

“พะ...พวกเราหรือ”

“แน่นอนสิขอรับ แม้แต่ในตอนนี้ ผู้คนที่ต้องเดือดร้อนจากการโจมตีของสัตว์ประหลาดก็รอคอยพวกท่านอย่างใจจดใจจ่อไม่ใช่หรือขอรับ”

ใบหน้าของหลายๆ คนรวมถึงราชกลายเป็นสีเขียวซีด อย่างไรก็ตาม ไม่มีเหตุผลที่จะอแงไม่ไปต่อ เพราะยังมีผู้คนที่ต้องเผชิญกับภัยคุกคามจากสัตว์ประหลาดทางใต้รอคอยพวกเขาอยู่จริง ๆ

ราชกำบังเหียนแน่น ไหล่ของเขาที่เคยสั่นด้วยความตื่นเต้นตอนนี้กลับสั่นด้วยเหตุผลที่ต่างออกไป

ทันทีที่ออกจากเมืองหลวงก็เจอหมู่บ้านที่เจียบสงบ ฉันมาถึงที่นี่หลังจากอาทิตย์ตกดินแล้ว ดังนั้นฉันจึงต้องพักที่นี่หนึ่งวัน

เวลาผ่านไปโดยไม่รู้ตัว

ตอนนี้เอสซียู่ที่ไหนนะ

ขณะที่ฉันกำลังกินอาหารเช้าที่ห้องอาหารชั้นหนึ่งของโรงแรมอยู่ ๆ ฉันก็นึกถึงเอสซีย

ตอนนี้ฉันยังไปไม่ถึงทางใต้ เขาน่าจะกำลังเดินทางอยู่บนหลังม้าไช่ใหม่ คงจะดีถ้าขณะเดินทางเขาได้หยุดพักบ้างและไม่หักโหมจนเกินไป ฉันคิดแบบนั้นแล้วก็หัวเราะทันที มันเป็นการหัวเราะเยาะตัวเอง ใครน่าเป็นห่วงมากกว่ากัน

ตอนนี้ฉันอยู่ในสถานที่ที่กำลังหนีใครบางคนอยู่ มันไม่ตลกเลย

ในที่สุดโอกาสในการหนีของฉันทก็มาถึงแล้ว
เมื่อเอสซี่ต้องเดินทางลงใต้
เพื่อไปปราบปรามสัตว์ประหลาด
นี่เป็น 'ครั้งสุดท้าย' แล้วที่ฉันทจะได้เห็นเอสซี่ แต่...

“ท่านพี่”

“...”

“ข้าเหลือแค่ท่านพี่คนเดียวแล้ว”

ท่องไว้ลิเดีย
ความรักระหว่างเรามันเป็นไปไม่ได้
ดังนั้นฉันทจะต้องหนี
หนีไปก่อนที่จะหาจะรู้ความจริง
เพราะฉันทกลัว กลัวว่าสายตาที่มองมา
อย่างอ่อนโยนนั่นจะเปลี่ยนไป

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7609-8

9 786161 876098